

ved vilde udsætte sig for, fordi de Erstatningssummer, de ere i Stand til at faa efter denne Lov, der slutter sig til Loven om Fiskeres Ulykkesforsikring, jo er betydeligt mindre, end hvad de faa efter Loven af 7. Januar 1898, men det er ikke ganske sikkert, de saa dette, og de kunde maaske da lade sig forlede til at søge at komme ind under denne Lov. Det vilde være en Gene for de paagældende, om de først bag efter, naar de kom til Skade, opdagede, at de alligevel ere forsikringsberettigede efter Loven af 1898. Jeg gør derfor bare opmærksom paa det.

I § 4 er der Tale om en Udvidelse af Arbejderforsikringsraadet. Da jeg saa det, var jeg for mit Vedkommende heller ikke paa det rene, med, om det var strengt nødvendigt at foretage saa stor en Udvidelse, men det skal jeg ikke opholde mig ved. Derimod skal jeg fæste mig mere ved den Bemærkning, den ærede Minister har fremsat i Motiverne, nemlig: „Af de nævnte 4 Mand ville de to blive valgte blandt Mænd, der kunne antages at repræsentere de Lønarbejdere, der omtales i nærværende Lov.“ Det takker jeg den ærede Minister for, det er jo akkurat det, som jeg ønskede ved Behandlingen af Loven om Søfolks Forsikring, at den ærede Minister vilde tage Hensyn til bestaaende Organisationer. Den ærede Minister gav mig ogsaa Løfte om, at han muligvis vilde tage dem blandt de forsikrede. Dette Løfte er jeg meget glad for og takker den ærede Minister for. I Motiverne oplyses, hvor mange denne Forsikring vil komme til at omfatte, og selv om Beregningen maa siges kun at være skønsmæssig, kan man dog gaa ud fra, at den omtrent vil ramme det rigtige. Men selv om Tallet skulde blive større eller mindre end her opgivet, tør man vel gaa ud fra, at Statens Tilskud omtrent vil blive det, der er nævnt, 4 Kr. pr. forsikret. Jeg synes, at dette Tal, 4 Kr., slaar saa fast som noget hele Forsikringstankens Fortræffelighed: at man ved at anvende 4 Kr. pr. forsikret aarlig er i Stand til at hjælpe Folk, som tidligere ved Ulykkestilfælde vilde have været udsatte for Nød, Elendighed, Sorg og Jammer, eller for at ligge andre til Byrde, kort sagt for alt det, der følger med, at ens Forsørger dør eller bliver slaet til Krøbling eller bliver arbejdsudygtig paa anden Maade. At man kan opnaa dette ved 4 Kr. pr. Mand aarlig, maa minde os om, at vi ikke ret vel have Lov at vente længe med at tage alle andre, der nu staa uden for Forsikringsvæsenet, med ved

dette. Jeg vil i denne Forbindelse spørge, om det er ganske umuligt ved denne Lov at slæbe dem med ind, der beskæftiges med Losning og Ladning, vel at mærke hos Folk, der ikke drive Losning og Ladning som Erhverv? Hvorfor skulde det være umuligt? Umuligt er det ikke, og jeg vilde anse det for et betydeligt Fremskridt. Dermed var det hele jo ikke klaret, men man fik dog slæbt nogle Folk ind, som under de nuværende Forhold lide under, at der ingen Lov findes for dem.

Der kunde maaske ogsaa være andre Smaating at bemærke, men jeg skal ikke opholde mig derved. Dog vil jeg henstille til det ærede Medlem for Vraa (Thomas Larsen), om det ikke vilde være rigtigt at lade denne lille Lov gaa i Udvalg. Det er vel at mærke under den Forudsætning, at det skulde arbejde ret hurtigt. Der kan dog vist være adskillige Ting at tale om, blandt andet det, jeg her har nævnt, og der kunde jo komme andre Ting frem under Debatten eller i Udvalget. Jeg ønsker saa stærkt som nogen, at Forslaget hurtigst muligt kommer op i det andet Ting og bliver færdigt fra Rigsdagen, men der kunde maaske være lidt at tale om, og da det er Majoriteten, der bestemmer, hvorvidt et Forslag skal i Udvalg eller ej, henstiller jeg til Majoritetens Ædelmodighed at vedtage Udvalg. Hvis jeg bliver Medlem af Udvalget, skal det — det kan jeg allerede nu forsikre — være mit Maal at skynde mig saa meget som muligt.

Med det samme turde jeg maaske rette et beskedent Spørgsmaal til det ærede Medlem for Vraa, angaaende Invaliditets-Kommissionen. Jeg vilde gerne spørge efter et andet Led i Kommissionens Arbejde: Hvor bliver Ormen lange? Hvorledes gaar det med Arbejdsløshedsforsikringen? Kunne vi inden Nytaar vente et lille Forslag fra Kommissionen til Regeringen, saaledes at den maaske — forhaabentlig — kan oversende det helt og holdent til Rigsdagen. Derved vilde Kommissionen ikke have skuffet det Haab, vi alle nære til den. Vi have jo en lille Smule Hold paa det ærede Medlem, da han ved en anden Lejlighed gav Løfte om, at man i Løbet af et Aars-tid kunde vente et Forslag om denne Sag fra Kommissionen. Som sagt, det er i al Beskedenhed, jeg stiller Spørgsmaalet, og jeg haaber ogsaa, at det ærede Medlem vil være i Stand til at give mig Løfte om, at man i en ret nær Fremtid vil kunne se et Forslag om denne Sag fra Kommissionen. Angaaende det foreliggende Forslag